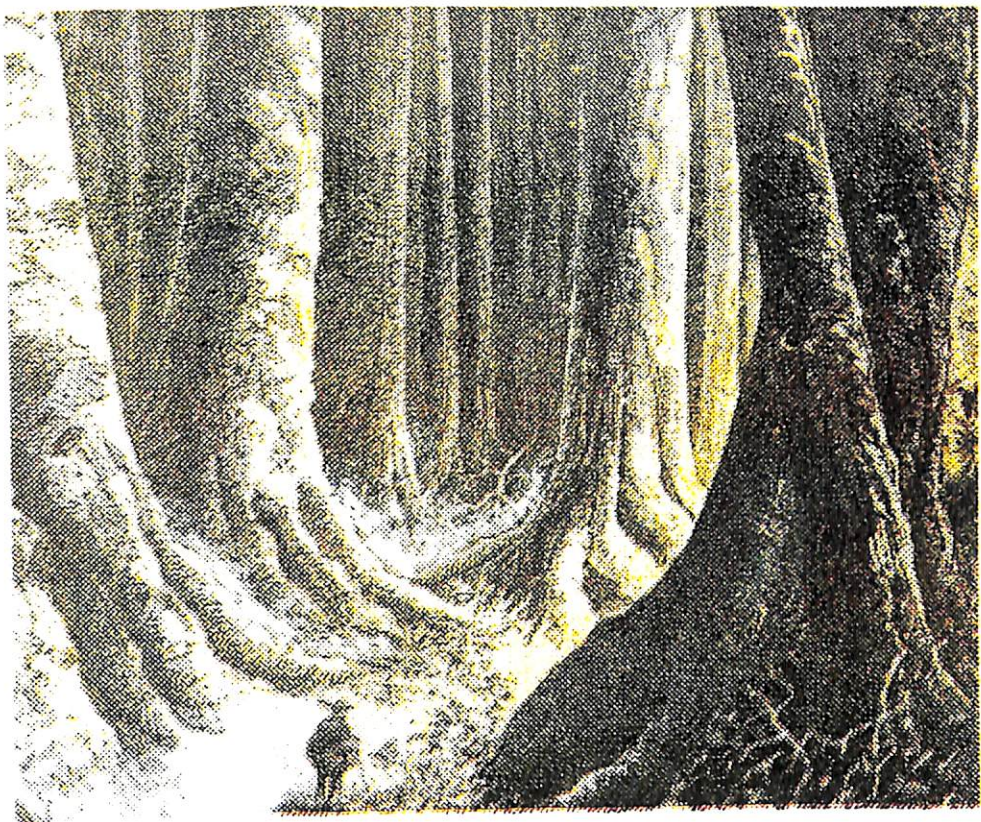

Mira MEKSI

PLANETTHI I NGRIRË

BIBLIOTEKA

8SH-32

M 57

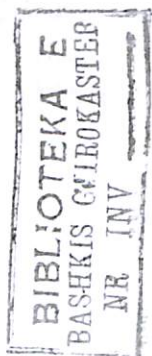
Onufri

8SH-32

M 57

Mira Mexsi

PLANETTHI I NGRIRË

ONUFRI

Merimanga Vigane kish mbyllur përgjysmë të njëmijë sytë dhe po priste. Në Piramidën e Diellit kish qetësi. Njëmijë njerëz rrinin në gjunjë rrotull Merimangës me sytë përtokë dhe prisnin dhe ata.

Dy shërbëtorë trupmëdhenj dolën nga një kapanxhë hekuri e dyshemesë së piramidës që u hap vetiu dhe zunë të ecnin drejt Merimangës. Në një si pjatancë të hatashme argjendi, mbanin një sferë të zjarrtë me vezullime kaltëruese. Kur u afruan pranë Merimangës, lanë pjatancën e argjendtë përtokë dhe zunë me të dyja duar sferën e zjarrtë që ngjante sikur digjej me dyqind gradë nxehtësi. E bartën lehtazi dhe e vendosën me ngadalë nën barkun leshtor të Merimangës. U duk sikur sfera e zjarrtë u shtyp e u bë petë nën atë bark të llahtarshëm pa lëshuar dot asnjë xixëllim.

Merimanga Vigane i kish çelur krejt të njëmijë

sytë e saj.

Atë çast nga kubeja e hinktë e piramidës vërshuan deri poshtë disa tinguj të fuqishëm si klithje proteste. Klithmat vinin dallgë-dallgë e s'kishin të reshtur...

Të njëmijë njerëzit që vinin rrotull Merimangës vështronin si të mekur kubënë e tejlartë. Merimanga Vigane u shpupuris dhe filloi të lëshonte fije zëri të vibruara, që u modeluan në ajër e u bashkuan me njëmijë fijezerat e njerëzve përreth, duke krijuar një lloj muzike krejt të njëtrajtshme që ndillte gjumin si yshtje...

* * *

Era e Gjunit Shekullor, që kish gatuar magjia kundër pricshës së përrallës, doli nga dhoma e bukuroshes së fjetur dhe u sul si e tërbuar udhëve. Udhët s'kishin të sosur. Magjia rritej e rritej. Era fluturonte si e dehur hapësirave.

Ishte hera e dytë që e thërrisnin për ndihmë.

Vendi i Diellit iu hap i tëri erës së tërbuar. Atmosfera u xixëllua nga një shtresë pluhuri inkandeshente dhe ajri u elektrizua. Jeta filloi të ngrinte pak e nga pak në format që kishte atë çast. Sytë zunë të mbylleshin, klithmat të shuheshin, zemrat të mekeshin, truri të paralizohej.

Merimanga Vigane kish heshtur dhe po i fikte

një e nga një të njëmijë sytë e saj. Njerëzit përreth kishin ngrirë. Kubeja e tejlartë e Piramidës së Diellit lëshonte deri poshtë qetësi e harresë...

TEOTIHUAKANI - VENDI I DIELLIT

Teotihuakani ishte një vend i vogël, i rrethuar nga male shumë të larta e të thikta prej akulli të stërllashtë ngjyrë mavi. Në majë të malit më të lartë që mbërthyer me një gozhdë me kokë pentagonale një diell i zbehtë pa rreze që ngjante si një monedhë ari vigane. Vendi të Diellit vetëm emri i kish mbetur, sepse, në të vërtetë, dielli i mbërthyer në majë të malit, s'arrinte ta ngrohte dot vendin dhe aty s'kishte ditë-natë. Tempujt dhe piramidat e shumta të diellit i kishin muret dhe faqet e mbuluara me një myshk kërcellgjatë, që vetëm rritej e rritej. Statujat - kolona vigane në formë luftëtarësh, që rrinin në sheshin kryesor tamam si roja të stërllashtë, qenë të veshura me një brymë të blertë të kristaltë. E megjithatë, njerzit e adhurorin atë copë diell si të marrë. Nga guroret s'reshnin së ardhuri gurët qiklopë që lartnin

muret e tempujve të diellit, të cilët mbinin si kërpudha në tokën e vogël.

Por kërpudha të vërteta qenë shtëpitë e teotihuakanasve, të cilat, të ndërtuara sipas projekteve të Astronom-Arkitetit të Roitur, ishin të gjitha njëlloj dhe ngriheshin rrëzë piramidave dhe tempujve të diellit. Çatitë e shtëpive qenë në formë kupolash të xhamta, secila me nga një antenë sipër, që e vinte çatinë - kupolë në lidhje me syrin e gjashtëqindeshtatë të Merimangës Vigane, i cili kontrollonte brendësinë e shtëpive të teotihuakanasve. Teotihuakanasit bukën e gatuanin me myshkun kërcellgjatë, që rritej faqeve të lagështa të piramidave e që ishte e vetmja bimë e ngrënshme që bëhej nën atë diell pa rreze. Diellorët nuk i njihnin të gjitha ngjyrat. Gjumi shekullor ua kishte humbur kujtesën dhe në Erën e Re të jetës së tyre, siç quhej, ata shihnin vetëm ngjyrën mavi, grinë, të zezen si edhe ngjyrën e verdhë të zbehtë të diellit të ngulur në Malin e Akullit.

Qielli pothuaj përherë gri-zi, nuk qe i stërpikur me yje. Yjet shiheshin rrallë vetën nga Observatori i Arkitekt-Astronimit të Roitur. Kur zbulohej ndonjë yll i ri, me shpresë se do t'i shtonte pakëz dritën e diellit pa rreze, ajo ditë kremtohej si Dita e Madhe dhe në piramidën Uksmal flijoheshin zemrat njerëzore.

PËRSE TEOTIHUAKANASIT E KANË FYTYRËN TË BLERTË DHE ENDEN SI HIJET

Nofullat e gurta të dragoit u hapën ngadalë dhe turma e njerëzve u shty brenda gabzherit të tij që, dredha-dredha nëpër terr, i nxorri në piramidën Ukmal. Faqet e brendshme të piramidës mijëvjeçare, që ndriçoheshin nga pishtarë të panumërt, qenë të mbushura me vizatime, basorelieve dhe hieroglife të padëshifrueshme. Vizatimet paraqisnin kafshë parahistorike, zbukurime që shndrisnin si ar i vërtetë, luftëtarë të armatosur gjer në dhëmbë, mbretër dhe mbretëresha, instrumenta që tani nuk njiheshin më dhe, në qendër të të gjithë atyre qytetërimeve të zhvilluara të ngrira në gur, ndodheshin diej të

rrumbullakët me rreze anash. Në mes të sallës kryesore të Uksmalit rrinte koka gjigande prej guri e Teotihuakanasit të Lashtë.

Njerëzit kishin dëgjuar legjenda rreth tij, por nuk e kishin parë kurrë me sy, sepse njeriu i zakonshëm mund të hynte i gjallë vetëm një herë në Uksmal, Ditën e Madhe.

Nga veshi i kokës së gurtë u var me një fije shkalle Plaka-Merimangë-syri i njëqindtë i Merimangës Vigane të vjetër sa bota, që kishte harruar të vdiste. Kockat e fytyrës së verdhë të Plakës-Merimangë ishin brejtur nga vitet, ndërsa trupi i saj prej merimange ishte i ri dhe i shëndetshëm.

Plaka zbriti zhdërvjellazi në dysHEME dhe qëndroi përpara Kokës së Gurtë, përballë turmës.

- Sot është Dita e Madhe, - foli ngadalë plaka me gjuhë merimange - Arkitekt-Astronimi i Roitur zbuloi në qiellin e Teotihuakanit lindjen e një ylli të ri, i cili do t'i shtojë dritën Diellit tonë...

Kur plaka përmendi fjalën diell, turma u gjunjëzua në dysHEME dhe zuri të puthte tokën.

- ... dhe kjo do të thotë më shumë myshk, më shumë bukë... le t'ia blatojmë pra zemrën tonë yllit të ...

- Le t'ia blatojmë pra zemrën tonë yllit të ...- përsëriste turma pa vetëdije fjalët e Plakës-Merimangë, që e kish mësuar përmendësh atë fjalim nga tërë ato mijëra ceremoni lindjeyjesh që u ishin kremtuar turmave të panumërta.

Plaka-Merimangë heshti dhe turma heshti.

Radhë ushtarësh-merimanga - syri njëqind e dy i Merimangës Vigane - rrethuan turmën. Njerëzit me zemër në duar shkolin për te Koka e Gurtë. Çapitu e çapitu, zemrat pikonin gjak...

Kur zemrat njerëzore, u bënë piring para këmbëve të Plakës-Merimangë, turma zuri të largohet si hije për nga gabzheri i dragoit. Fytyrat e njerëzve pa zemërt qenë bërë të blerta. Nga buzët e Kokës së Gurtë doli një psherëtimë guri dhe Merimanga Vigane u rrënqeth.